malaga kõnneles. Palwed saiwad tehtud, ja mees läks hiljokeste, kui ta tulnud, jälle omma koio, agga watis minnes korra taggasi, senna kohta, kus ta seisnud; ja wata, koia teise otsa peäl on üks reddeliga wagga mehhe põningule läinud, kus temma — selle ma wisi järrel — ka omma wilja piddas; ja tahhab wahhest warrastada. Warras sai agga lugist sisse läinud, kohhe mees wõttis tassast wisi reddeli alt ärra, läks tuppa ja täetas perremehhele ja ütles: armas naber, sul on üks wodras põningul; wõtta omma kũnla kätte ja minne üllesse, küllab sa siis leiad. Ollen reddeli jo alt ärra wõtnud, et ta ei peäse ennam. Perremees läks üllesse ja warras olli omma kotti wiljaga jo täitnud, agga ehmates ei woinud temma sannage lausta.

Sõbralikkult räkis maia issa nüüd temmaga, ütteldes: Terre tullemast, armas sõbber, kust sa ni hilja minno põningule tulled? tulle ommeti minnoga tuppa. Warras hakkas tullema, ja jätis omma wilja kotti mahha. Ei mitte, ütles maia issa, wõtta omma wilja kasa. Jummal on mind maiapiddajaks se wilja ülle pannud, ja Temmale pean kostma, mis sellega tehtud. Sinna nüüd olled mo taewa Issa käest sedda warrastanud, mis Temma minno holeks annud. Leppi siis nüüd Jummalaga ärra. Sa ommeti isse tead, mis Temma ütelnud: Sinna ei pea mitte warrastama, ja et ei ükski warras ei pea Jummala riki pärrima.

Warras wõttis omma wilja ja toi sedda mahha. Nüüd ütles maia issa omma naesele: Emmake, touse ülles, olle kermas; anna leiba ja woid; üks wodras mees on weel ni hilja meile tulnud, ja temmale on sedda tarwis. Emma tousis ülles, kattis lauda, ja panni sõmist laua peäle. Warras pallus wasto ja ei tahtnud süa; agga maia issa wõttis isse ja mees piddi tagga järrele ka wõtma. Said sõnud ja jonud, wagga maiaissa siis ütles: Sõbber, ehk sa tahhad õ:maiale mo jure jäda, küllab ma leian sulle asset. Agga kui sa ei tahha, siis minne minno pärrast kül koio. Warras pallus ennast koio minnema. Noh, siis minne peäle.

Minnes tahtis temma wilja kotti mahhajätta. Ei mitte, ütles maia issa, se on ükskord rägitud, ja jään omma sanna jure; sa olled nüüd jo sedda wilja warrastanud ja olled omma pattuste kätte ga sedda rojastanud, ei tahha minna sedda mitte ennam omma wilja sekka, egga ommas maias sedda ennam prukida. Temma siis piddi sellega minnema, agga tulli warsi jälle taggasi ja pallus ikka, et maiaissa sedda wilja piddi wõtma. Ei, ütles temma, woi se olla; minne agga ja selleta omma wargust Jummalaga ärra. Hommiko enne walget olli warras jälle ukse peäl, ja pallus sisse. Tehti temmale ust lahti, ja sure süddame ahhas-